

PARAULA I VIDA

Pasqua és Misericòrdia

La Pasqua és el «*dia en què ha actuat el Senyor*» (Sl 117), el jorn en el qual «*la pedra que rebutjaven els constructors, ara corona l'edifici*». Aquests diumenges de Pasqua, viscuts com una sola festa al llarg de la cinquantena pasqual, anirem proclamant amb aquest salm 117, que la misericòrdia del Pare és eterna, que el seu amor és incondicional i salvador, i que el pecat i el mal, han estat vençuts per la Creu. Jesús ha triomfat sobre la mort i podem estar certs que «*perdura eternament el seu amor*». Ens convé acollir el consol i la pau que brollen d'aquestes paraules inspirades per l'Esperit Sant, especialment en moments de llarga crisi sanitària i social com la que ens toca viure. Hi ha esperança, perquè Crist ha ressuscitat. Podem cantar la nostra immensa alegria: «*Enal·tiu el Senyor, que n'és de bo. Perdura eternament el seu amor!*»

Sant Joan Pau II va proclamar aquest diumenge segon de Pasqua el diumenge de la Divina Misericòrdia. Jesucrist ha ressuscitat i ha vessat la immensa i incondicional misericòrdia del Pare en els cors de tots. El perdó s'ha vessat a la terra i amb ell l'autèntica reconciliació. «*No siguis tan incrèdul, sigues creient!*», ens diu Jesús avui a cadascun de nosaltres, com ho deia a Tomàs (Jo 20,27).

Obrim-nos al do de l'Esperit Sant que ens regala el Pare, per mitjà del Crist Ressuscitat. Ara sí que podem ser «*misericosordiosos com el Pare*» (Lc 6,36), podem viure en comunió amb Ell. Podem estimar com Jesús, i donar la vida per amor als germans, ser u amb el Pare i el seu enviat, Jesús, perquè el món cregui. Podem realitzar les obres de misericòrdia, estimant amb

obres i de veritat, descobrint en els necessitats el mateix Crist, posant amor on no n'hi hagi, vençant el mal amb el bé, mantenint ferma l'esperança en la vida eterna i superant tota incertesa i cansament amb el do de la seva pau.

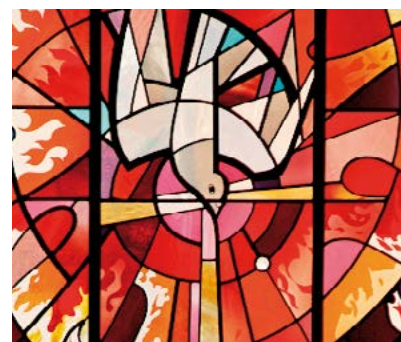
Deixem en aquesta Pasqua que Jesús entri amb la seva Vida nova en el món i en els cors, aportant la seva Llum i la seva Pau. Obrim-li ja des d'ara la porta de les nostres vides, de les nostres llars, i obrim-la al nostre pròxim, als més necessitats. Jesús, traspasat a la Creu per amor, ha fet brollar del seu Sagrat Cor la divina misericòrdia especialment per als qui no la mereixiem, perquè tothom i en tots els temps, tenim cabuda en el seu amor, sempre redemptor i renovador. «El nom de Déu és misericòrdia», afirma el Papa Francesc, i els qui l'acullen, els seus fills, viuran en la misericòrdia i escamparan misericòrdia.

Recordem en aquesta Pasqua els qui ja han traspasat cap a la vida eterna, i pensem en els malalts d'arreu del món, i en aquelles persones que depenen en certa manera de nosaltres. Pensem en els qui sofreixen i en els qui esperen millorar les seves condicions de vida. I en el fons, recomencem un nou temps de la nostra personal història, el que anomenem «el camí de la vida». Pasqua és recomençar. I Déu sempre ens acompanya en aquest camí, no el fem sols. D'Ell venim, en Ell vivim i cap a Ell ens dirigim. Mentrestant ens dona l'Església, una «família» de germans; i ens sosté amb la seva gràcia perquè no caiguem i perquè si caiem, ens aixequem. Ja que Ell és sempre Pare i font de Misericòrdia.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebrem el Diumenge II de Pasqua

Avui celebrem la manifestació de Jesús, de manera gloriosa, i portant del seu retorn de la creu, de la mort i dels inferns, la pau.

Sant Joan Pau II, Papa, atorgà un títol nou a Diumenge de l'Octava, designant-lo també com diumenge de la Divina Misericòrdia.

En la seva carta apostòlica *Misericòrdia et misera*, el Papa Francesc ens diu que «No és possible pensar en la Divina Misericòrdia sense la Resurrecció del Senyor, perquè la Resurrecció del Senyor, la Pasqua del Senyor, és el cim de la revelació de la Misericòrdia de Déu, aquella obertura a la vida, a la vida eterna. És un do suprem que Déu ofereix a la persona humana en Crist.»

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL MANIFEST POSTHUMANISTA (II)

Discerniment ètic

Segons la visió transhumanista, l'ésser humà ha de ser superat mitjançant la tecnologia. El que s'esdevindrà després d'aquest salt qualitatiu serà un ens que tindrà més potències, més capacitats i més qualitats que l'ésser humà en l'estat actual.

El Manifest posthumanista, obra de Robert Pepperell, conté les tesis nuclears d'aquest moviment. Està estructurat en vuit parts precedides per unes declaracions generals. No forma part

de les nostres intencions desenvolupar una minuciosa exegesi d'aquest Manifest que tants adeptes suma en el conjunt del planeta, ni tampoc sotmetre'l a una crítica corrosiva. El que ens proposem, encara que sigui des d'un punt de vista panoràmic, és identificar algunes de les idees clau que hi ha lents en aquest text que pretén ser inspirador i clar com és propi del gènere literari d'un manifest.

Des del transhumanisme, la vida mental i l'emocional no flueixen de ma-

nera paral·lela, independentment de la vida orgànica i dels processos bioquímics, sinó que són la seva resultant. Si no es donen les condicions materials, les connexions que cal que tinguin lloc perquè hi hagi vida mental (*mental life*) i vida emocional (*emotional life*), no emergeix el món del pensament ni el món del sentiment, perquè aquests ambdós són subsidiaris del primer nivell.

En aquest punt, la sintonia entre el transhumanisme i el neurocientisme

també és molt evident. Sense entrar, ara, en dilucidacions marginals, cal dir, però, que no es pot posar dins del mateix sac la neurociència i el neurocientisme, perquè el primer mot es refereix a un tipus de ciència, la que estudia, essencialment, el sistema neurològic humà, mitjançant el mètode científic, mentre que el segon evoca una ideologia, un mode d'entendre la realitat, una filosofia.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Pascua es Misericordia

La Pascua es el «*día en que actuó el Señor*» (Sal 117), el día en el que «*la piedra que desecharon los arquitectos, es ahora la piedra angular*». Estos domingos de Pascua, vividos como una sola fiesta a lo largo de la cincuentena pascual, iremos proclamando con este salmo 117, que la misericordia del Padre es eterna, que su amor es incondicional y salvador, y que el pecado y el mal han sido vencidos por la Cruz. Jesús ha triunfado sobre la muerte y podemos estar ciertos de que «*es eterna su misericordia*». Tenemos que acoger el consuelo y la paz que brotan de estas palabras inspiradas por el Espíritu Santo, especialmente en momentos de larga crisis sanitaria y social como la que nos toca vivir. Hay esperanza, porque Cristo ha resucitado. Podemos cantar nuestra inmensa alegría: «*Dad gracias al Señor, porque es bueno. Porque es eterna su misericordia.*»

San Juan Pablo II proclamó este domingo segundo de Pascua el domingo de la Divina Misericordia. Jesucristo ha resucitado y ha derramado la inmensa e incondicional misericordia del Padre en los corazones de todos. El perdón se ha derramado en la tierra y con él la auténtica reconciliación. «*¡No seas incrédulo sino creyente!*», nos dice Jesús hoy a cada uno de nosotros, como lo decía a Tomás (Jn 20,27).

Abrámonos al don del Espíritu Santo que nos regala el Padre, por medio de Cristo Resucitado. Ahora sí que podemos ser «*misericordiosos como el Padre*» (Lc 6,36), y podemos vivir en comunión con Él. Podemos amar como Jesús, y dar la vida por amor a los hermanos, ser uno con el Padre y su enviado, Jesús, para que el mundo crea. Podemos realizar las obras de misericordia, amando con obras y de verdad, descubriendo en los necesitados al mismo Cristo, poniendo amor donde no haya, venciendo el mal con el bien, manteniendo firme la esperanza en la vida eterna y superando toda incertidumbre y cansancio con el don de su paz.

Dejemos en esta Pascua que Jesús entre con su Vida nueva en el mundo y en los corazones, aportando su Luz y su Paz. Abrámonos ya desde ahora la puerta de nuestras vidas, de nuestros hogares, y abrámosla a nuestro prójimo, a los más necesitados. Jesús, traspasado en la Cruz por amor, ha hecho brotar de su Sagrado Corazón la divina misericordia especialmente para los que no la merecíamos, porque todo el mundo y en todos los tiempos, tengamos cabida en su amor, siempre redentor y renovador. «El nombre de Dios es misericordia», afirma el Papa Francisco, y los que lo acogen, sus hijos, vivirán en la misericordia y difundirán misericordia.

Recordemos en esta Pascua a quienes ya han traspasado hacia la vida eterna, y pensemos en los enfermos de todo el mundo, y en aquellas personas que dependen en cierto modo de nosotros. Pensemos en los que sufren y en los que esperan mejorar sus condiciones de vida. Y en el fondo, recomencemos un tiempo nuevo de nuestra personal historia, lo que llamamos «el camino de la vida». Pascua es recomenzar. Y Dios siempre nos acompaña en este camino, no lo hacemos solos. De Él venimos, en Él vivimos y hacia Él nos dirigimos. Mientras tanto, nos da la Iglesia, una «familia» de hermanos; y nos sostiene con su gracia para que no caigamos y para que si caemos, nos levantemos. Ya que Él es siempre Padre y fuente de Misericordia.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Meritxell

El dia 23 de març al Palau de Gel de Canillo (Principat d'Andorra), l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va assistir a la conferència impartida per l'exministra i historiadora Sra. Meritxell Mateu i Pi sobre *Francesc Vidal i Barraquer, Bisbe compromès amb el poble, coronà la Mare de Déu de Meritxell*, dins de la sèrie d'actes que la Parròquia i el Comú de Canillo (Principat d'Andorra) estan organitzant per commemorar el centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Meritxell (1921-2021). L'acte comptà amb la presència del Cònsol Major de la Parròquia, Hble. Sr. Francesc Camp, i del Rector de la Parròquia, Mn. Ramon Rossell, així com de la Subsíndica general del Consell General, Meritxell Palmitjavila; l'ambaixador d'Andorra davant la Santa Seu, Excm. Sr. Carles Àlvarez, així com molts monitors i amics de la parròquia de Canillo i de la casa de colònies d'Aina.

Meritxell Mateu va glossar la figura del Cardenal Vidal i Barraquer, però també va repassar alguns dels elements relatius a la decisió de designar la Mare de Déu de Meritxell com a patrona del Principat. Una decisió que el Consell General va adoptar el 24 d'octubre del 1873 però que canònicament no es va consumir fins prop de cinc dècades després,

l'agost de 1921. Anys abans, l'estiu del 1914, el llavors Bisbe d'Urgell i Copríncep Joan Benlloch va sol·licitar a Roma que s'autorités el patronatge de Meritxell, fet que Pius X va acceptar amb celeritat. L'esclat de la Primera Guerra Mundial, primer, i la mort del Papa que havia donat via lliure al patronatge, després, van retardar la coronació oficial, com va recordar Meritxell Mateu.

Mons. Vives va cloure l'acte subratllant la figura del seu antecessor Justí Guitart, que fou qui va preparar la coronació que va acabar duent a terme, en un acte molt solemne, el llavors Cardenal Vidal i Barraquer amic seu personal i Arquebisbe metropolità. Les corones que conservem de la Verge Maria i de l'Infant Jesús, que eren per a la imatge gòtica del retaule que es va cremar, van sufragades per subscripció popular i amb joies dels andorrans ofertes generosament. El Copríncep Vives remarcà que Guitart i Vidal van ser molt amics personalment, eren advocats els dos, i va subratllar el paper de Justí Guitart com a gran Bisbe d'Urgell i gran Copríncep d'Andorra.

Aquest era un dels actes que es van duent a terme durant el 2021, i que culminarà amb la festa del 8 de setembre que serà presidida per Mons. Vives i la Síndica M.I. Sra. Roser Suñer.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

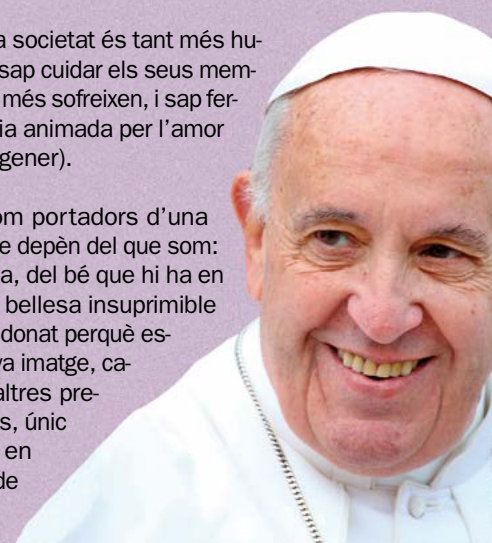
@Pontifex: «Aixecar la vista» és el primer pas que ens disposa a l'adoració. Quan elevem els ulls a Déu, els problemes de la vida

no desapareixen, però sentim que el Senyor ens dona la força necessària per a afrontar-los» (6 de gener).

@Pontifex: «Impressiona que el Senyor hagi passat la major part del temps en la Terra vivint la vida de tots els dies, sense donar-se a conèixer. És un bonic missatge: ens revela la grandesa del quotidià, la importància als ulls de Déu de cada moment de la vida, fins i tot el més senzill» (11 de gener).

@Pontifex: «Una societat és tant més humana com més sap cuidar els seus membres fràgils i que més sofreixen, i sap fer-ho amb eficiència animada per l'amor fratern» (12 de gener).

@Pontifex: «Som portadors d'una gran riquesa, que depèn del que som: de la vida rebuda, del bé que hi ha en nosaltres, de la bellesa insubstituïble que Déu ens ha donat perquè estem fets a la seva imatge, cadascun de nosaltres preciosos als seus ulls, únic i insubstituïble en la història» (12 de gener).

Reunió del primer Consell Assessor de Vicaris i Delegats Diocesans per al Clergat

El «Consell Assessor de Vicaris i Delegats Diocesans per al Clergat» de les diòcesis espanyoles es va reunir per primera vegada des de la seva formació l'1 de març de 2021, de forma telemàtica. Va ser presidida pel President i el Vicepresident de la Comissió per al Clergat i els Seminaris, Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, i Mons. Jesús Vidal, Bisbe auxiliar de Madrid, que van estar acompanyats pels directors del Secretariat, Rv. Juan Carlos Mateos i Rv. Sergio Requena.

Van assistir-hi amb molta participació dels delegats de totes les províncies eclesiàstiques d'Espanya. De Catalunya hi van participar Mn. Jordi Figueras de Tarragona i Mn. Salvador Bacardit de Barcelona. Es van precisar els objectius d'aquest Consell Assessor, en part inspirant-se en el Consell Assessor de Rectors de Seminaris: 1) L'exercici de la sinodalitat entre els delegats de les diòcesis, sempre al servei dels sacerdots, per

recolzar-se i caminar junts; 2) Demanar opinió i rebre i difondre les informacions o tasques que la Comissió o els òrgans de la CEE vulguin proposar; 3) Treballar per a la formació permanent tal com apareix en el nou Pla de Formació «Formar pastors missioners», per ajudar les diòcesis i els seus presbiteris, en les diverses situacions d'edat, de missions i de necessitats; 4) Poder compartir i preparar amb els seus criteris i aportacions alguns esdeveniments regionals o nacionals al servei de la vitalitat dels preveres.

► Celebració de Sant Josep fent memòria de Mn. Josep Gras a Agramunt.

La Parròquia d'Agramunt va celebrar la Festivitat de Sant Josep recuperant una imatge del sant que estava retirada del culte des de feia més de 50 anys, una imatge que no té un valor històric i artístic, és de guix de l'escola d'Olot dels anys 40, però que té una gran estima per part dels agramuntins, ja que els va acompanyar molts anys en un dels altars del temple parroquial, que ara ja no hi és. El pas dels anys va malmetre la imatge i ha estat una pintora del poble, la Sra. Mercè Llorcés, qui l'ha restaurada, i durant el mes de març es va posar a l'altar major, no només per a ser contemplada pels fidels, sinó també per poder ser venerada i pregar davant d'ella. També durant la missa en honor de Sant Josep,

la parròquia va recordar un dels seus fills il·lustres, el venerable Mn. Josep Gras (Agramunt, 1834 - Granada, 1918), fundador de les Filles de Crist Rei, i que compta a Agramunt amb una comunitat de tres religioses, un record que encara va ser més festiu

ja que aquests dies hi havia de visita a la comunitat d'Agramunt, la Vicària general, Gna. Fàtima Falcón, i la Responsable d'Apostolat de la Congregació, la Gna. Rocío Pérez, les dues membres del Consell General de l'Institut religiós de les Filles de Crist Rei.

CÀRITAS D'URGELL

Tots som «essencials» en aquesta història d'Amor Fraternal

J a dins de l'octava de Pasqua, i amb la vivència de la Setmana Santa ben present, Càritas vol recordar-nos la necessitat de viure el Memorial de l'Eucaristia com una memòria ben viva de la donació de Jesús a tota la humanitat.

Hem compartit la pregària en la Diada de l'Amor Fraternal, i amb l'encíclica *Germans tots* del Papa Francesc, recordem que hem de recuperar i subratllar el sentit de la fraternitat més enllà de la nostra «bombolla» familiar, social i religiosa. En el Dijous Sant la litúrgia ens ha recordat el Sant Sopar, un sopar que s'alimenta, a més del que hi ha a taula, del que hi ha en el cor de Jesús i els seus deixebles, la fraternitat. No podem obviar que sense una veritable fraternitat entre els comensals bíblics amb Jesús, el sopar només seria això, un sopar més, en el cenacle l'amor es va desbordar de Jesús cap a ells i cap el món.

Aquesta misericòrdia del Crist cap a la humanitat inunda per sempre més la història dels homes fins als nostres dies, aquests dies de pandèmia, d'un món emmalaltit de cos i d'esperit. Càritas batge amb més força que mai perquè la seva missió neix i sorgeix d'aquella fraternitat pasqual. Sí, Jesús va partir i compartir el «pa» entre els seus, amb un signe universal del partir i el compartir, avui la Càritas d'arreu del món, fruit d'aquest mandat cristià, continua fer ben viu aquest memorial de l'amor des de la feina feixuga d'arribar a tothom, especialment els més febles, pobres i vulnerables, que també tenen lloc en la taula del banquet pasqual, en un lloc preferencial.

En aquests dies que escoltem paraules que ja ens són familiars i hem posat al nostre diccionari de la vida, paraules com: pandèmia, covid, confinament, vacuna, ... n'hi ha una que aquests dies s'ha fet molt viral: és la paraula «essencial». En la nostra història de la salvació aquesta «essencialitat» engloba a tota la humanitat: tots som molt essencials perquè en aquesta i properes generacions el Memorial de l'Amor Fraternal continui ben viu. A Càritas sense tots vosaltres, cadascú des de la seva realitat i el seu compromís, no podríem esdevenir part de la fraternitat cristiana. Us cridem a ser protagonistes essencials d'aquesta història i a demanar-vos que ens ajudeu a ajudar i, una vegada més, GRÀCIES per ser-hi!

Mn. Jaume Mayoral

Delegat de Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 4,23-31 / SI 2 / Jo 3,1-8]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana): Sant Vicenç Ferrer.

13. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / SI 92 / Jo 3,7-15]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / SI 33 / Jo 3,16-21]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. □ Dijous [Fets 5,27-33 / SI 33 / Jo 3,31-36]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. □ Divendres [Fets 5,34-42 / SI 26 / Jo 6,1-15]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg., i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / SI 32 / Jo 6,16-21]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús,

vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 3,13-15. 17-19 / SI 4 / 1Jo 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (B)

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist»

La figura de Tomàs ha entrat en la nostra forma de parlar com la persona incrèdula per excel·lència. És el que ens diu l'evangeli. Els seus companys li duen: *Hem vist el Senyor, però ell els contesta: Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat no m'ho creuré pas.* Té por que els seus companys hagin tingut una visió o al·lucinacions o hagin vist un fantasma. Ell no vol caure en aquests paranyes! Vol comprovar, vol tocar. És el que ens passa a nosaltres i a moltes persones. La fe no és fàcil. Però quan veu Jesús, ja no necessita tocar-lo tot i que Jesús el convida a fer-ho: la seva confessió és molt clara: *Senyor meu i Déu meu.* Però què diu Jesús: *¿Perquè m'ha vist, has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.* Això és un consol i un motiu d'alegria per a nosaltres que sempre voldríem tocar, constatar, estar absolutament segurs de tot: Feliços si creiem sense haver vist. La fe té la força del tocar i comprovar.

La fe en la resurrecció va portar els primers cristians a una vida absolutament nova: *La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima i ningú d'ells parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú; per això entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència.* I tot això degut al testimoni que donaven els apòstols de la resurrecció de Jesucrist. Joan, a la segona lectura, ens ha recordat que *la nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món.* ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? El món, aquí, és tot allò que ens aparta de Déu, totes les coses caduques que ens sedueixen i que no són consistents, que no valen. La fe en Crist en el qual nosaltres creiem tot i no haver-lo vist ens porta a un món nou, a un món de germans, a un relativitzar les riqueses, a un posar-les al servei de tots.

Veritablement som feliços si creiem en Crist malgrat que no el pugem tocar i veure. Els sentits es poden equivocar; la fe en Crist, mai.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels Apòstols el producte de la venda i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al·leluia.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell.

Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Si gues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 4,32-35)

El grupo de los creyentes tenía un solo corazón y una sola alma: nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía, pues lo poseían todo en común. Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se los miraba a todos con mucho agrado.

Entre ellos no había necesitados, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero de lo vendido y lo ponían a los pies de los apóstoles; luego se distribuía a cada uno según lo que necesitaba.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No solo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anocheecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.